

Kuthy Lajos 1846-as jövődölése!

Hazai rejtelmek –

Kuthy Lajos 162 évvel ezelőtti jövődölése Magyarország rabszolgaságáról

„A népet félig már kivettük excellenciátok kezéből, kiveendjük egészen. Miénk lesz földje, szorgalma, saját személye. Aratunk vetésén, szűrünk szöllejében, leszedjük fája gyümölcsseit s végre elsőszülöttjét adandja zálogba, hogy eleget tehessen. A magyar nép még jobban elfogy, szegényedik s szerteszét falvakra pusztuland. A fővárosban ismeretlen gyülevész nép fog kóvályogni, közöttük egy-két vagyontalan magyar, aki másokért dolgozik. A nemzeti ifjúság ivadékról ivadékra felnövend, nyomor közt, kilátás nélkül. Először láz és undor kapja meg s bőszen kérdezi: hát haza ez, mely kevés lakóinak tápot nem tud adni? Haza ez, mely szorgalmam, képzettségem után nem tart el? Haza ez, melyben a bennszülött ősvér minden

útról, minden alkalmazásból, minden érdemlési módból ki van zárva, hogy idegen csavargóknak legyen mit falniok? Érdemli-e ily hon, ily polgárzat, hogy vakon áldozatja legyek s emberi jogaimat erőszakkal vissza ne vívjam? De ezt csak az első kiábránduláskor fogja mondani, aztán megtöri a nyomor s az uralgó erő igájába térnek, azaz érdekeink alá. Egymást fogják marni kegyelmeinkért, szolgálóinkká lesznek s nőiket, leányaikat adják el pénzünkért."

Kuthy Lajos

A kommunista éra, amely a magyarságnak legsivárabb, legterméketlenebb korszaka volt, csupán egyetlen tekintetben, a hamis értékelések terén dicsekedhetik fölös mennyiségű produktivitással. 1945-től, a „felszabadulásnak” hazudott bolsevista szabadrablástól kezdve mind a mai napig a hamis előítéleteknek, hazug jelszavaknak, torz és tendenciózus eszme- és emberértékelésnek olyan tömegű nyűgével szötte gúzsba a magyarságot, hogy ebből a kötelékből kiszabadulni egyik legnehezebb, de egyben legszebb feladata is lesz az új, magyar fejjel, magyarul gondolkodó generációnak, ha lesz ilyen még valaha.

Magyarország valódi leigázása azonban nem 1945-ben, hanem már sokkal korábban megkezdődött. Körülbelül akkor, amikor az első kaftános galíciai átlépte a magyar határt, s nyomában ezrek és százezrek vetették magukat a gyanútlan magyar falvakra, városokra. A történelem meghamisításától, emberek, elvek, tudósok és művészek hazug értékeléséig minden eszköz jó volt, ami a magyarság gazdasági leigázásához segíthette azt a sok, nagy étvágyú idegent, mely egy évszázadon át pokoli céltudatossággal építette itt a maga hatalmát.

A sok példa közül most csak egyet ragadunk ki. Egy elfelejtett, elsikkasztott, valamikor nagyhírű magyar író, akinek könyveit talán senki sem olvassa, s nem is olvasta azok közül, aki a liberális vagy kommunista irodalomtörténetekből ismerte meg a magyar irodalmat. Ez az író Kuthy Lajos (1813-1864), akinek nevét ma már az iskolákban sem tanítják, pedig a 19. század negyvenes éveiben a legsikeresebb, legkeresettebb íróink közé tartozott, akinek stílusa nagy hatással volt kortársaira, köztük a fiatal Jókaira is. Elfelejtették munkáit, híres novelláit, regényeit, és őt magát is. Utolérte a magyar tehetségek sorsa, és szegényen, mindenkitől elhagyatva halt meg. Diószegi szőlőjében lévő sírján már csak gaz és dudva terem, és intelmei olyanok voltak, mint a vízre írott betű. Az irodalmi lexikonok – ha egyáltalán megemlítik – egyformán azt tanítják a balliberális szalmán kérődzőknek, hogy unalmas, zavaros könyveket írt, munkái tele vannak szertelenségekkel, és gyenge jellemű ember volt, mert állást vállalt a Bach-korszak alatt.

Talán jobban megértjük, hogy miért volt szükség erre az irodalmi fémjelzésre, ha röviden ide írjuk, hogy Kuthy Lajos volt az a magyar író, aki már 1846-ban megjelent, prófétai látással írott regényében, a „Hazai rejtelmek”-ben megjósolta, hogy miként fogja Magyarországot száz év alatt meghódítani a zsidóság. Ezért, és csakis ezért kellett eltűnnie nyomtalanul a magyar irodalomból, hogy helyet adjon a molnárferencek, hunyadisándorok, szépernők, birólajosok nevével fémjelzett országhódító siserehadnak, akik a magyar tehetségek helyett arathatták le az irodalmi babérokat. Ezért kellett meghalnia – még Kuthy emlékének is. Utoljára 1906-ban adta ki a Franklin Társulat „Hazai rejtelmek” című, annak idején – 1847-ben – óriási sikert aratott regényét, melyhez az előszót nem kisebb személyiség, mint Mikszáth Kálmán jegyezte. Azóta nem akadt kiadó, aki vállalta volna, hogy újra nyilvánosságot adjon ennek a nagy magyar

Kasszandrának. Mintha állami segédlettel irtanák a magyar tehetségeket, és mintha bűn volna Magyarországon a magyar élet égető problémáival foglalkozni... Operett, szerelmi háromszöget tárgyaló színdarab, hejehujás cigánytörténetek: ez, ami manapság a honkebleket deríti. Faji kérdés... társadalmi korrajz... – szélsőséges feleslegek.

Ebben a könyvben Kuthy Lajos előre megmondott mindent, ami azóta száz százalékosan beteljesedett. Olyan tisztán, olyan világos bizonyossággal látta meg a mai Magyarország sorsát, hogy százhatvankét esztendővel ezelőtt írt sorait olvasva kétségbeesetten kell azokon megdöbbenni, megállapítva azt is, hogy Kuthy prófécijája 2008-ra az utolsó betűig beteljesedett.

A „Hazai rejtelmek” második kötetében (XXIV. fejezet) Löbl Simon uzsorás ajkaira adja Kuthy ezt a jóslatot. Löbl heves beszélgetést folytat Szalárdy György gróf főispánnal, a tönkre jutott, karmai között vergődő magyar úrral, akinek nyíltan, leplezetlenül elmondja a zsidóság céljait, terveit, feltárja azokat az eszközöket, melyekkel a zsidóság meg fogja hódítani Magyarországot. Ma, 2008-ban szinte hátborzongató dolog olvasni ezt a százhatvankét év előtti próféciát:

EZ A MI ZSEBEINKNEK VALÓ HÍZODA

„A kevés részvény – mondja Löbl – mi magyar köröm között van, apránként idegen kézbe vándorol. Itt siettetve lesz a jövődől, hogy a magyar föld idegen országok technika-provinciájává váljék. Nekünk erre törekednünk kell. Csak így leend az, hogy a folytonos szegényülésben, mi és utódaink, bővebb és könnyebb alkalmat nyerünk excellenciátok megtört és megfogyott fájában nemzetietlen pénzarisztokráciát alapítani. ... Különösen mi, zsidó magyarok, vagy magyar zsidók, kik jövő uraságunkat akarjuk megépíteni, nem rakhatjuk az alap közé az idegenek kövét, nem segíthetjük társunkká a bukott telektulajdonost, hogy midőn a ház felépül, salonjainkat elfoglalja és minket kiszorítson. Nekünk törni, nyomni, eltapodni kell minden csirázó versenyt és vetélyt, elzárni és betemetni minden felfakadó forrást, mely a pénzt, hatalmunk eszközeit a nemességhez szívárogtatná s új uralgást adna kezébe.”

Magyarországról szólva ekként folytatja elmélkedését Löbl Simon:

„Ez a mi bőrünknek való hely, a mi zsebeinknek való hizoda. Igen alkalmas héber konzervatórium, amelyben a jeruzsálemi fény megnő és felmagzik. Soha egy státus sem engedett a spekulánsoknak olyan bő és könnyű nyereséget, anélkül, hogy emberi vagy országos célnak általuk hasznot ne szerezne. A helybeli és jellem viszonyok egészen a malmunkra dolgoznak. Akármilyen politikai színű egyén legyen a nemzet élén, rögtön támad párt, mely mielőtt magát úgy mutatná, hazaárulónak kiáltja ki, népszerűségét, hitelét aláássa, furkálja, szárnyát megnyírja s mikor se ti se tova nem tud mozdulni, saját pártja is odább áll tőle, hogy új zászló alá csapja magát, melynek tartója egy másik csoport által ismét le fog rántatni. Azért sok jellem, sok tehetség kényelmei közé vagy szegény zugába vonja be magát, és elpipázza erejét, mert nem akar taps közt kezdett szerepet füttyön végezni, hogy végre mit se használjon, aminek itt a legnagyobb művész is ki van téve. Látja excellenciád, hogyne örülne ennek a zsidó. Nekünk olyan nép kell, amely jeleseit becsülni nem tudja, mely egymással veszekszik.”

JÓSLÁS A NUMERUS CLAUSUS ELTÖRLÉSÉRŐL

Mikor a könyv íródott, persze még sehol sem volt numerus clausus, de Löbl Simon még azt is megjósolta, hogy a magyar törvényhozás, miként fogja derekát beadni az idegen fajta érdekeinek.

„Mi és feleink – mondja az uzsorás – ezer és ezer úton körmeinkbe tartjuk a pénzpiacot, az ipart idegen gyűlevész nép űzeni s a magyar gazdatisztjeinkké lesz saját földjén. Ő vezeti a címet és zsellérkedik, mi pedig szolgálknak látszva országlunk. Mily mulatságos lesz majd az, ha a magyar urak, hideg kőszobákba gyűlögve, vagy elszigetelve értünk dolgoznak, ha díszparkjainkba hozzánk küldenek ki, megkérdeztetni, hogy mi és miként történjék. Ha mi igazgatjuk a törvényhozó szavát, s mondva rendeljük, hogy töröljenek el cikkeket a mi érdekeink szerint.

Miénk lesz fény, divat, kitüntetés. Elfoglaljuk a közhelyeket, színházakat, sétányt, termeket, ünnep- és néztereket. Persze a magyarokéit, mert mi közcélból mit sem teszünk saját zsebünkre, hanem kezünkre csaklizzuk, vagy becsempészkedünk a kész érdekekbe.”

ÖTSZÁZ CSALÁD ZSAROLJA A MAGYARHONT

Megdöbbszentően beteljesedett Kuthy jóslata a magyarság szellemi és gazdasági leigázásáról ötszáz családnak mindenekfölött való hatalmáról, melyről eképpen jövődől a továbbiakban Löbl Simon:

„Csak nézzen szét excellenciád, hová vittük pár év alatt a közerkölcsöt. Író és művész fut, fárad, éjjelez s Szilveszter estélyén nem marad fillérje, mit újév napon koldusnak adjon. A közhivatalnok teng, nyomorog, nélkülöz, özvegye mégis kéregetni jár, a földbirtokos kétezer holdból nem képes családját ellátni s az igavonó nép éjt napot egygé tesz, mégsem lakik jól egész év hosszában. Minden munkásosztály sínylek s érzi a pénz szűkét, és csak a korhely uzsorás viheti véghez, hogy hatezer forint kamatjából a fővárosban keresetág nélkül, kényelemmel éljen s négy év alatt mégis tizenkétezer pengő tőkét tegyen félre. II. Endre korában nem sanyargatták jobban excellenciátok őseit őseink. Pedig, ha az üzéreket kútfejőkre vissza visszük s kit-kit helyére sorozunk, nem több, mint ötszáz család zsarolja Magyarhont. Ennek van alárendelve 14 millió ember sorsa, jövője, erkölcs. Ennek adózik az ország hallatlanabb kulcs szerint, mint valaha a legzsarolóbb hódítónak... Mindez tagadhatatlan tény s mindez közönyösen foly, mintha úgy kellene folynia.”

A ZSIDÓSÁG ADÓSAI ÜLNEK A KÉPVISELŐHÁZBAN

Jósol ezután Löbl Simon, az idegen érdekek szolgálatába szegődő képviselőházzal is, ekképpen:

„ ... Magok a sivalkodó honfiak, kik mint sirály minden vészt megkiáltanak, mellőzik szerepünket törvényhozás útján megtámadni. Egy-egy büntettnél, mely ezek közül napfényre vonaték, elszörnyednek, aztán a phrasisnak vége, s mi békén maradunk a gyakorlatban. Persze

adósaink s ezeknek rokonai ülnek a zöldsasztalok körül, kik nincsenek arra nevelve, hogy mint a rómaiak egykor, saját érdeküket veszélyezzték a t. c. hazáért s romlását gátolnák, ha fejük forogna is szóban. Sőt eszélyesen óvakodnak érdekeinkkel köztárgyalás útján súrlódásba jönni, úgy hogy hatalmunkról alig vétetik más tudomás, mint a betáblázások nyugton hallgatott kötetei... No már, ha most, midőn még kevesen valánk, befolyásunk a kezdet nehézségei között, oly hirtelenül el tudott hatalmasulni, ha minden elemet érdekébe tudott hálózni s a köz értelmét és érzését hallagató rendszerbe nyűgözté, hiheti-e excellenciád, hogy rabjaink és eszközünk szaporodtával az ország emancipálni tudja magát a pénzszolgaságból, mely csak egy vonallal jobb az ököljognál.”

A BENNSZÜLÖTT ŐSVÉR MINDEN ÉRDEMLÉSI MÓDBÓL KI VAN ZÁRVA

És ezután következik a jóslat legmeggrázóbban bekövetkezett, legteljesebben valóra vált része. Így mondja Löbl Simon:

„A népet félig már kivettük excellenciátok kezéből, kiveendjük egészen. Miénk lesz földje, szorgalma, saját személye. Aratunk vetésén, szűrünk szöllejében, leszedjük fája gyümölcseit s végre elsőszülöttjét adandja zálogba, hogy eleget tehessen. A magyar nép még jobban elfogy, szegényedik s szerteszét falvakra pusztuland. A fővárosban ismeretlen gyűlevész nép fog kóvályogni, közöttük egy-két vagyontalan magyar, aki másokért dolgozik.

A nemzeti ifjúság ivadékról ivadéokra felnövend, nyomor közt, kilátás nélkül. Először láz és undor kapja meg s bőszen kérdezi: hát haza ez, mely kevés lakóinak tápot nem tud adni? Haza ez, mely szorgalmam, képzettségem után nem tart el? Haza ez, melyben a bennszülött ősvér minden útról, minden alkalmazásból, minden érdeklési módból ki van zárva, hogy idegen csavargóknak legyen mit falniok? Érdemli-e ily hon, ily polgárzat, hogy vakon áldozatja legyek s emberi jogaimat erőszakkal vissza ne vívjam? De ezt csak az első kiábránduláskor fogja mondani, aztán megtöri a nyomor s az uralgó erő igájába térnek, azaz érdekeink alá. Egymást fogják marni kegyelmeinkért, szolgálóinkká lesznek s nőiket, leányaikat adják el pénzünkért. Valóban, mi szobrot emelhetnénk a törvényhozói észnek, mely országát ily bölcsen kezünkre ada. S még csak képmutatás sem szükséges már. Nem kell rejtve, lopódzva, utálat között járnunk, nem kell elbújni élvezeteinkkel. Az utcákon hunyászkodott, vagy üdvözlő arcok fogadnak, a középosztály iránt gőgösek, nagyok ellenében gorombák lehetünk, kiönthetjük gyűlöleteinket. Kitárhatjuk titkainkat, leálorcázhatjuk jellemünket, elárulhatjuk osztályunk gyengéit: feleim biztosítvák, hogy nyíltság s dacoló erőszak nem árt, nem ingerel torlást, nem idézhet gyógyszert, mert rabszolgáink egyet nem értenek.”

Ennyi talán elég az idézetekből. Utoljára még csak azt hangsúlyozzuk, hogy mindezt 162 évvel ezelőtt – 1846-ban – írta szegény Kuthy Lajos. Vajon mit írna ma, 2008-ban, midőn a jóslat beteljesedvén, a saját bőrén és lelkén érzi egy pusztuló nemzet, hogy utolsó betűig valóra vált nagy írójának próféciája, amelyet Löblék rabszolga magyarságának már olvasni sem szabad. Vagy – Uram Isten –, talán már nem is akarja olvasni!

Dobszay Károly